

A. S. S.^z T.
EXERCITATIO THEOLOGICA,
De

COMMUNIONE NA-
TURARUM IN CHRISTO,
PRÆDICATIONIBUS PERSONALIBUS,
ET COMMUNICATIONE IDIO-
MATUM;

Quam,
Divinâ favente Clementiâ,
Ad Mandatum,

Serenissimi Potentissimiq; REGIS ac DOMINI
nostri Clementissimi,

PRO LICENTIA DOCTORALI
in Theologiâ,

Publico εὐσεβῶς Θεολογικῶν ἐξαμίνι proponit

PETRUS LAURBECCHIUS

S. S. Theologiæ Professor Ordinarius,

RESPONDENTE

M. ARVIDO A. ROTHOVIO, *Satag. Finlando,*

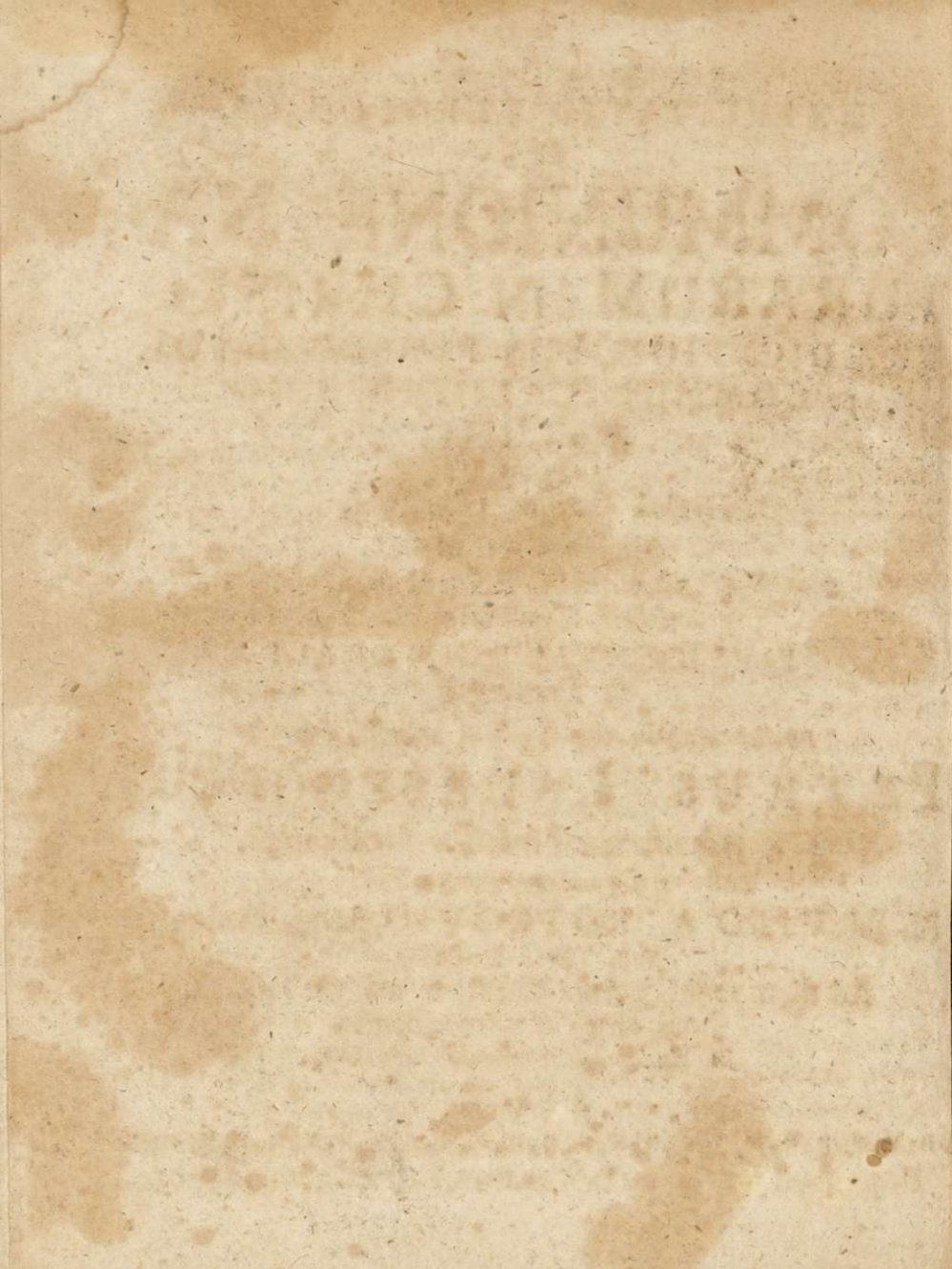
S. S. Theol. Studioſo:

Ad diem 10. Maji Anni Christiani MD. DC. LXXXIX.
horis ante- & pomeridianis,

In Auditorio Academia Maximo,

ABOÆ,

*****
Impr. apud JOHANNEM L. WALLIUM, Regiæ Univ. ib. Typogr.

De

IN CHRISTO DUARUM NATURARUM COMMUNIONE, EARUNDEMQVE COMMUNICATIONE PROPRIETATUM.

§.

iquidem de CHRISTO articulum constat omnium esse temporum, Hebr. 13. v. 8, 9. ibidem 10. v. 7. Psal. 40. v. 8. Joh. 5. v. 39, 46. atq; ita comparatum, ut ejus sine cognitione nemo hominum peccatorum salvari possit, quippe quando *Christus*

Argu-
menti
dignitas,
& neces-
sitas.

est nucleus & meta omnium in scripturis sanctis reuelatorum, Joh. 17. v. 3. Act. 4. v. 12. Ibidem 10. v. 43. id tenendum venit, doctrinam de Christo articulum Fidei constituere, eumq; fundamentalem primarium, & fundamenti salutis constitutum, 1. Cor. 3. v. 11. Eph. 2. v. 20. Accedit, quod Christus *Ἰεσὺς Χριστός*, Deus & Homo in unâ personâ, sit Mediator noster apud Deum, 1. Tim. 2. v. 5. seq. utpote cujus merito & satisfactione Pater cælestis movetur, ut nos in gratiam recipiat, Hebr. 9. v. 15. Matth. 20. v. 28. Eph. 1. v. 6. seq. Coloss. 1. v. 13. seq. 1. Thess. 1. v. 10. Tit. 2. v. 14. eâtenus quippe *Christus* objectum constituens est Fidei salvificæ, in ejusdem definitione indigitandum, Joh. 3. v. 15. seq. 1. Joh. 5. v. 5, 10. seq. Unde B. Dn. D. Kromayerus de hoc eodem articulo Theol. Positiv. Polem. pag. 186. monet: *Christus ut Mediator noster, & quidem Ἰεσὺς Χριστός, ipsam Fidei salvificæ definitionem ingreditur. Quæ verò fidei definitionem ingrediuntur, aut immediate substant, illorum explicitam habere notitiam convenit. Verùm fraus & astutia Satanæ, hæreticorumq; maligna pravitas, in nullo Fidei Christianæ my-*

A

sterio,

sterio, quàm hoc palmario & præcipuè fundamentali, nempe de *Christi Personâ & officio*, studiosius vafritiem suam prodiderat, vel evertendo, vel corumpendo, vel obscurando: ceu de hæreticis omnium ferè temporum ex historiis palàm est, qui Christi modò *divinitatem*, cum Ario, modò *humanitatem*, cum Apollinaristis aliisque ipsorum complicibus, modò *naturarum dualitatem & distinctionem*, cum Monophysitis & Eutyche, modò *unionem earum personalem*, cum Nestorio, modò *naturarum communionem*, velut Samofateniani, Nestoriani, & horum eâtenus sequaces, Iesuitæ ac Calvinistæ, modò *proprietas seu idioma inter naturas communicationem ad indicem*, ceu plerique Calviniani ac Pontificii, negant, convellunt, impugnant. Et quidem gravissimorum decretis conciliorum, Niceni contra Arium, contra Nestorium Ephesini, Chalcedonensis contra Eutychen, jam olim veritas hujus articuli, in momentis tunc controversis, ita ex scripturis clarissimis vindicata est, ut damnatas in illis sententias nemo deinde recoquere, aut in lucem revocare ausus sit, sine notâ hæresios ab Ecclesiâ Christianâ unanimiter proscriptæ.

At communionem in Christo naturarum, & communicationem idiomatum, etsi Calvinistarum & Jesuitarum plerique negant, aliqui etiam vafre explicant & detorquent; hæreticorum numero censei propterea tamen indignè ferunt, humanæ rationis captu arcana hujusmodi metientes, quæ nihilominus eminenti modo humanum intellectum excedunt. De quibus, eorumque similibus, ita censet magnus ille Theologus B. D. Chemnitius, de Duab. Nat. cap. 12.

Qui de ipsis Naturis, ac de earum unione, rectè se clamitat sentire, si ea, quæ ex unione illâ, juxta scripturam, oriuntur & consequuntur, vel negat, vel non sanè ea exponit aut intelligit, eum de ipsâ etiam unione, quæ nec confusionem nec separationem admittit, non posse rectè sentire certum est; id quod non in Nestorii

tantum exemplo, sed in multorum nostri temporis disputationibus conspicuum est. Non minus igitur diligenter, quam de ipsis Naturis, ac earum unione, hac etiam pars doctrinae de iis, qua ex hypostatica duarum in Christo Naturarum unione oriuntur & consequuntur, juxta scripturam explicanda & tenenda est. Quare haud abs re facturum me existimo, si Pontificiorum & Calvinisequarum absurditatem haereticam, in supra indigitatis momentis, demonstravero, idq; (1) Circa Communionem in Christo Naturarum, (2) Quam Praedicationes Personales ex hac communiione ortas, (3) Quam idiomatum communicationem trium generum, & singulorum Praedicationes Idiomaticas. Adspiret Jehova caeptis!

Institutio
ratio.

CAP. I.

DE COMMUNIONE DIVINAE & HUMANAE NATURAE
IN CHRISTO.

§. I.

ERANT aliquando, qui ad vocabulum *κοινωνίας*, *communio* seu *communicationis*, trepidabant, quasi eo involvatur *confusio*, *transmutatio*, aut *exaequatio Naturarum*, & utriusque *proprietas* in Christo, quae verum discrimen Naturarum in Christo everterent. Veteri verò Ecclesiae usitatissimum fuisse hoc vocabulum, probat Chemnitius, loco laudato; nec ea vis est vocabuli *κοινωνίας*, ut vel confusionem, vel exaequationem secum trahat. V.g. *Cum sanctis & in sanctis* est *κοινωνία Spiritus S.* 2. Corinth. 13. v. ult. non tamen ideo, vel *fit*, vel *cogitatur*, sive *confusio*, sive *exaequatio substantiarum*, Spiritus S. & credentium. Quare illud hinc omnino, declarationis & praemunitiois gratia, utile est ac necessarium, disertè addatur perspicua declaratio, qualis *κοινωνία*, *communio* seu *communicatio*, in hoc mysterio intelligatur. Nequaquam enim talis fit aut est *communicatio*, quasi *proprium unius naturae fiat & sit*

Vocabuli
κοινωνίας
πίος
ratio &
significatio.

Esse
Naturarum
in
Christo
commu-
nionem;

alterius natura proprium, quodve una Natura in Christo est & ha-
bet, illud altera natura fiat, sit & habeat essentialiter, in sese aut
secundum sese. Talis namq; communicatio confusio esset,
transmutatio & exaequatio naturarum, quarum tamen differen-
tiam salvam esse & manere in ipsa unione, certum est. Non
fanè ex unione oritur & consequitur κοινωμία, communio seu
communicatio, vel physice effusionis, vel essentialis transmutatio-
nis, vel formalis exaequationis, sive naturarum, sive idiomatum;
sed κοινωμία unioni hypostatica consentanea, quæ nec confusio-
nem, nec separationem admittit; ceu dextrè & graviter cen-
set, ubi antè, Chemnitius. Hoc sensu itaq; ex unione per-
sonali Divina & Humane nature in Christo, immediatè fluit
ipsarum Naturarum communio, ex hac autem Idiomatum quo-
que communicatio. Illis enim propter Naturarum communio-
nem, communio Naturarum propter Idiomatum communicationem;
Hæc propter Θεωδεχνην (in triplici officio) Christi operationem,
facta est, a jante B. D. Scherzero Breviarii Hulfemanniani
cap. 7. ad th. 14. Unde unionis primus effectus & immedia-
tus est Naturarum communicatio, secundus verò & mediatius
communicatio Idiomatum existit. Quippe unio hypostatica,
cum ex Concilii Ephesini Can. 13. modus sit substantialis, su-
pernaturalis, & profundissimus, absq; communicatione facta,
non est. Hinc tritum illud veterum: ubi unio, ibi etiam
communio. Infimus siquidem hic conjunctionis gradus est,
adeoq; non ἑνωσις, sed ὁμοτις, qui absq; commu-
nicationis mutua participatione perficitur. Quod di-
fertè asseverans etiam B. Chemnitius, ubi supra, Non ve-
ns est, inquit, hypostatica unio, ubi nulla prorsus, vel sit, vel
est, vel intercedit inter naturas unitas, & inter earum Idioma-
ta, communio vel communicatio, differentie naturarum & unitati
personæ consentanea & correspondens, vel ubi altera natura cum
alterà nihil habet consortii & commercii. Et qui fingit unionem,
sine tali communione, is & se & alios seducit. Nestorius enim,

licet

licet clamitabat se credere unionem, tamen quia communionem
seu communicationem inde sequentem negabat, damnatus est. Con- 5
fer hinc omnino Epit. Formul. Concord. affirm. n. 6. & De-
clarat. pag. m. 738. seq.

2. Nihilo autem fecius, quòd *Naturarum in Christo hu-* Probas
tur,
jusmodi *communio facta* sit, aut *fieri potuerit*, cum Calvi-
nistis negant Jesuitæ; idq; secundum placita veteris hæ-
retici Pauli Samosatani, qui τὸς δύο φύσεις πρὸς ἑαυτὰς ἀμοι-
ωανήτας εἶναι παντάπασιν ἐν χριστῷ, Humanam tantum ejus
naturam agnoscens, adfirmavit. Sed hanc *Naturarum in*
Christo communicationem evincunt, (1) *Scripturarum divina-*
rum oracula, Colof. 2. v. 9. Heb. 2. v. 14. hanc sequelâ evi-
dentissimâ: *In quo tota Deitatis plenitudo habitas, σαματικῶς*
ἔ *arctissimo inhabitandi modo, inter illud ἔ* *inhabitantem Dei-*
ratem datur communicatio: Quam verè etiam ἔ *propriâ parti-*
cipatione pueri communionem habent carnis ἔ *sanguinis, ita cons-*
similiter de iisdem ὁ λόγος participavit. Ergo etiam *Humana*
Christi natura *communione* *fruitur inhabitantis Deitatis, ἔ* *λόγος*
Humanam naturam verè ἔ *propriè participavit, sicut pueri pro-*
priè ἔ *verè eandem participant.* Confer sis Joh. 1. v. 14. Phil.
2. v. 6, seq. (2) *Momenta rationum ex analogiâ fidei: Ut-*
pote (α) si ὑπόστασις τῆς λόγος *carni adsumta verè ἔ* *realiter est*
communicata, utiq; inter Divinam ἔ *Humanam naturam ad-*
sumtam est vera ἔ *realis communicatio; Quippe ὑπόστασις τῆς*
λόγος & divina ejusdem natura, non differunt realiter: (β)
Si non est realis Naturarum communicatio in Christo, Filius
Dei nec erit verè ἔ *realiter ἐσαρκωθεὶς seu factus homo,*
nec opera τῆς λόγος propria de adsumtâ humanitate verè ἔ *re-*
aliter predicari poterunt, nempe quòd sanguis Christi nos
mundet à peccato, 1. Joh. 1. v. 7. quòd per mortem Filii Deo si-
mus reconciliati, Rom. 5. v. 10. Colof. 1. v. 21, seq. &c. Quæ
omnia absurda sunt & ἀόσιστα. Adifis B. Gerhardum in
Locis, hæc pluribus edocentem.

3. Dispalescit hinc proinde, quàm perniciosè in hoc puncto errent, (1) Jesuitæ, qui *Communione naturarum in Christo*, tantum in *persona communicatione*, non simul in *communicatione naturarum* factam esse defendunt: Contra Scripturas superius allegatas, Colos. 2. v. 9. Hebr. 2. v. 14. Nempe hoc pacto Naturas in Christo separant, & Nestorianam $\omega\delta\chi\epsilon\sigma\iota\sigma\iota\upsilon$ reducunt: (2) Calviniani, qui *Communione naturarum* per *sustentationem* & *gestationem* definiunt, quam Humanitas à $\lambda\acute{o}\gamma\omega$ accipiat, sine $\iota\alpha\pi\omicron\varsigma\acute{\alpha}\sigma\epsilon\omega\varsigma$ communicatione ad unum constituendum $\upsilon\phi\iota\sigma\acute{\alpha}\mu\epsilon\nu\omicron\varsigma$: Cùm ex adverso, hic error sit maximè fundamentalis, per quem, negatâ *naturarum communicatione* ac $\acute{\alpha}\delta\iota\alpha\sigma\alpha\sigma\iota\acute{\alpha}$ internâ, ipse Christus solvitur; etiam nec per *sustentationem* & *gestationem*. Actus personalis plenè & distinctè exprimitur, utpote quæ *actum* pariter *secundum* notant toti Trinitati competentem, omnibusque creaturis participatione communem, nedum soli Christo proprium, Hebr. 1. v. 3. Act. 17. v. 28. Quin vigore *Unionis Personalis*, Caro assumpta non *sustentatur* tantum à $\lambda\acute{o}\gamma\omega$, sed in $\lambda\acute{o}\gamma\omega$ reverâ *subsistit*, D. Kunadus Compend. disp. 3. th. 4. Alioqui hâc ratione, $\acute{\alpha}\kappa\epsilon\sigma\mu\alpha\lambda\alpha$ Nestoriana à Calvinistis ex orco revocari, quis non videt? (3) Sociniani, qui *Communione Naturarum Christi*, per *gratiosam inhabitationem Dei in carne humanâ*, describunt: ubi tamen non attendunt, *inhabitationem* ejusmodi esse *separabilem*, & *communem* cum omnibus *Sanctis*, Ezech. 18. v. 24. Joh. 14. v. 23. cùm econtra, *Communio Naturarum* in Christo sit $\mu\omicron\nu\acute{\omicron}\tau\omicron\pi\omicron\tau\omicron\varsigma$, prorsus ut unio earum personalis, hancq; eandem ob causam, in omnem æternitatem *inseparabilis*. §. Hinc ad objectionem: *Si realis esset Naturarum communicatio, consequens fore, Divinam naturam esse Humanam, & Humanam naturam esse Divinam*; Respondetur, negando seqvelam. Namq; (1) aliud est *Naturarum essentialis mutatio*, aliud *realis earundem communicatio*. Non illa, sed hæc asseritur. (2) Ex *unione κατὰ συνδύασιν*,

qualis est unio personalis, prædicatio oritur, non συννώμας & in abstracto, sed in concreto & παρωύμας: ut enim non dicitur, Ferrum est ignis, sed ignitum, ita nec θεωδῶς dicendum, Humanitas est Deitas, sed ὑπεστυκῶς, Homo est Deus, Humana natura est deificata, Caro est θεωθεῖον, &c: Videfis Gerhardum hîc §. 153.

4. An verò communio hæc Naturarum in Christo, actus sit ab unione Personali distinctus, ex eâq; consequens, five potius cum eâdem prorsus idem? haud levis dubitatio subnascitur ex nostratum DD. in explicando discrepantiâ. Dietericus in Cateches. de Pers. Christ. qq. 12, 15. *Communione Naturarum* in Christo, unionis personalis formam, dicit, & differentiam specificam. Mentzerus Aug. Confess. exeges. art. 3. item Osiander System. Theol. part. 2. Exerc. 59. Th. 17. *Communione Naturarum* unioni personali, tanquam actum partialem, includunt: Etiam unionem personalem per *Communione Naturarum*, earumq; περιχώρησιν & immeationem, definiunt, Gesnerus, Kœnigius, Mislerrus, Kromayerus, Olearius, aliq; complures. At contrâ docent, Chemnitius uterq;, Gerhardus, Calovius, Hutterus, Dannhawerus, Botfaccus, Brochmandus, Friedlibius, Hulsemannus, Scherzerus, & pleriq; cæteri, *Communione Naturarum* unionis Personalis Effectum, & immediatum consequens statuentes, ceu ex quâ fluant prædicationes personales, ipsaq; dependeat Communicatio Idiomatum. Verum dissensus hic facilem admittit reconciliationem. Namq; unionem Personalem extenderunt latius illi priores, ut quoq; *communione Naturarum* includit, immediatum sui consequens & effectum. Quo nomine Osiander ait, loco allegato, unionem Personalem comprehendere (1) *Arctissimam Naturarum presentiam*, (2) *Profundissimam earum περιχώρησιν*, five immanentiam & permeationem, (3) *Ulnius ὑφίσταμένης constitutionem mutuam*. Quia etiam Spiritus S. in scri-

Com
munio
Naturar
um est
unionis
Personal
is Effect
um &
consequens

pturis

8 pturis unionem personalem describit per *Naturarum* in Christo *communione*, 2. Corinth. 5. v. 29. Colof. 2. v. 9. &c. ideoq; hanc statuerunt illius, vel formam & differentiam specificam, vel actum saltem quasi integrantem; idq; ut fortius stringerent nestorianizantes Iesuitas & Calvinianos, qui communionem *Naturarum* negatum eunt; secuturum quippe ex hac ipsorum assertionem, neq; esse aliquam unionem personalem, ut quæ per *Naturarum* in Christo communionem, sive constituitur, sive integratur. Cæteri autem *posterioribus* memorati, præcipuè attendunt *communione Naturarum* originem, quod ab *assumptione humanitatis in ὁμοίωσιν τῆς λόγου* Joh. I. v. 14. *immediatè* oriatur & dependeat, ut *effectum* & consequens; ideoq; *unionem personalem* strictiùs constituant, nempe *cujus forma in communicatione ὁμοίωσως τῆς λόγου* consistat, *cujus effectum*, scilicet *communio Naturarum*, neq; *forma*, neq; *pars* unionis personalis esse queat. Atq; hoc omne ex prævio ductu Formulæ Concordiæ tenent, Epit. art. 8. affirm. n. 5. Declarat. pag. 739.

Ejus proprietates, 5. *Primus* itaq; *effectus* unionis Personalis est *Naturarum communicatio*, seu *intimus singularisq; & proprius modus περιχώρησως*, quâ *divinitas* Naturam humanam permeat, superaddens unioni personali *intimiorum coexistentiæ & cohabitationis modum*, quàm est inter animam & corpus hominis, coeuntia in unam personam humanam. Hocq; inde ratum est, (α) quod sicut Anima hominis non communicat *ἑωσέωσιν* suam corpori, ut dici possit *facta corpus*, at *λόγου* suam *ἑωσέωσιν* communicat *carni*, ut reverâ dicatur, *Verbum caro factum est*, Joh. I. v. 14. unde *arctior est unio* inter duas naturas Christi, quàm inter corpus & Animam hominis; consequenter patet, ob tam *arctam unionem*, tantò magis esse *περιχώρησιν & Naturarum communicationem* inter *divinitatem & humanitatem*, quàm inter animam

nam & corpus: (β) Anima hominis à corpore separari potest, & separata extra corpus subsistere; *Christi* verò *divinitate*, post unionem, ab humanitate amplius separari nequit, neque extra illam subsistere, cum quâ etiam in triduo mortis uniebarur: Quare *Naturarum Communio* in *Christo* tantò intimior est, magisq; inseparabilis, quàm *Communio Corporis & animæ* in homine: (γ) λόγος est περιχωρησιῶς unitus humanitati, ideoq; inter λόγον & humanitatem est arctissima communio; Quæcunq; enim περιχωρησιῶς unita sunt, illa inter se communionem habent, eamq; arctissimam, arg. Ioh. 14. v. 10. Hæc autem περιχώρησις, non est essentialis, qvalis inter personas S.S. Trinitatis, nec naturalis, ceu inter animam & corpus, sed Personalis, Hulfemannus Breviarii Scherzer. cap. 7. th. 14. Hinc fit evidens, quòd *Communicatio* seu *Communio Naturarum Christi*, non sit earundem *commutatio* vel *permutatio verbalis*, ut per *predicationem* sive *denominationem verbalem* una *Natura* dicatur altera; Sed, quòd ex solâ *Scripturâ* cognosci potest, Ioh. 1. v. 14. Luc. 1. v. 35. Gal. 4. v. 4. 1. Tim. 3. v. 16. maximè *realis*, quâ *Deus* reverà *Homo*, & *Homo* reverà *Deus* existit. §. Proinde deliri sunt vel maximè Calvinistæ & Pontificii, hanc *Naturarum in Christo communicationem* negantes esse *realem*, aut propriè *veram* hanc propositionem, *Homo est Deus*, &c. Etenim immotum est, si *realis* est *Naturarum unio*, erit *realis* earum *communicatio*, & de se invicem *vera* & *propria* *predicatio*.

6. Ex annotatis hætenus momentis, *Communio Naturarum in Christo* breviter describi poterit, cum D. Botfacio in Breviar. c. 13. q. 6. quòd sit *unionis personalis immediatū consequens*, quo *Deus est homo*, & *Homo Deus*, *personaliter* & *realiter*, Jer. 23. v. 5, 6. Matth. 16. v. 16. Rom. 1. v. 3. Vel, cum Dieterico Cateches. de Person. Christ. q. 13. *Communio Naturarum est intima*, eaque *mutua ipsarum Naturarum περιχώρησις*, *inmeatio* & *ineffabilis participatio*, propter quam *Deus de Homine*, & *Homo de Deo*, verè ac *realiter* enunciat. Et hæc quidem

& descriptio.

παραχώρησις in Christo est personalis, propter personæ unitatem, sicut in SS. Trinitate *παραχώρησις* est Essentialis, propter unitatem essentialis. Quæ omnia plenius explicat B. D. Gerhardus in L. C. de Person. Christ. §. 148. hâc declaratione: *Communio Naturarum in Christo est arctissima & intima, divina natura τῷ λόγῳ & humane adsumta, κεινωία ac συνδύασις, per quam ὁ λόγος & adsumens humanam naturam personaliter sibi unitam intimâ & profundissimâ παραχώρησει permeat, perficit, inhabitat, sibiβίῳ appropriat, ut ex utrâq; sibi invicem communicante fiat unum incommunicabile, una sc. persona, ac tales resultent prædicationes, per quas concretum unius Naturæ de concreto alterius Naturæ verè ac realiter prædicetur.* §. Ubi notandum, (1) *παραχώρησιν* Naturarum dici Mutuam, solum relativè, non activè, nec equaliter. Sicut enim unio personalis à Filio Dei, non ab humanitate orta fuit, quippe sola Divinitas sibi assumpsit & univit carnem, caro non assumpsit λόγον, ita *παραχώρησις* oritur à τῷ λόγῳ, & non à carne. Nec Humanitas perficit, evehit & exaltat divinitatem, sicuti Divina natura exaltavit & permeat humanam, ut sit in formâ Dei, Phil. 2. v. 6, 9. Unde Hulsemannus, Breviarii cap. 7. th. 19. ait: *Quamvis communicatio, ex parte scilicet humane & divina naturæ, sit mutua & reciproca, efficiens tamen communicationis, activè movens terminum communicantem, ad terminum cui fit communicatio, est solus λόγος, qui assumpsit carnem, Hebr. 2. v. 16.* (2) Quia due illæ Naturæ uniantur in Christo, non ad unam naturam compositam, sed ad unam *ὑπόστασιν ὁμοίου*, ideo non una natura prædicatur de alterâ in abstracto, sed concretum unius naturæ prædicatur de concreto alterius naturæ. Concretum enim supponit personam, quæ cum constet è duabus Naturis, fit ut una de alterâ prædicetur in concreto. Videtis Chemnitium, loco allegato, Hutterum Explicat. Form. Concord. art. 8. p. m. 755. aliosq; plures. Sequitur

DE PRÆDICATIONIBUS PERSONALIBUS EX COMMUNIONE
NATURARUM ORTIS.

§. I.

Predicationes five Propositiones, in loco de *Personâ Christi* occurrentes, sunt vel *Personales*, vel *Idiomata*, utraq; vel *Biblica*, vel *Ecclesiastica*. De *Personalibus* impræsentiarum, de *Idiomatis*, in generibus *communicationis Idiomatum* agendum erit. *Personales* autem istæ *Predicationes* five *Propositiones* sunt, ex unione personali & *Communione Naturarum* orta *axiomata*, quibus *concretum unius nature* de *concreto alterius nature*, modo prorsus *singulari ac inusitato*, enunciatur. Dicuntur illæ *Personales*, quia ex *unione personali* ducunt originem; *inusitata*, quia ad modum *predicandi usitatum* non congruunt. Exempla in *Scripturis* sunt, Jer. 23. v. 5. c. 33. v. 16. Matth. 16. v. 13, 16. c. 22. v. 42, 43, 45. Ps. 110. v. 1. Marc. 15. v. 39. Luc. 1. v. 35. c. 2. II. I. Corinth. 15. v. 47. Exempla in *doctrinâ Ecclesiæ* *Biblicis* æquipollent, ut *Deus est Homo*, *Homo est Deus*. Sunt quoq; *Ecclesiastica*, aliæ *exquisite*, aliæ *sic dictæ populariter*. Illæ sunt, in quibus *concretum nature unius* *predicatur de concreto alterius*, ut *Deus est Homo*, *Homo est Deus*, &c. Hæ minùs *exquisite seu populariter dictæ* nuncupantur, quia *concretum nature* *predicatur de concreto persone*: ut, *Christus est verus Deus*, contra *Arianos*, *Christus est verus Homo*, contra *Valentinianos* & alios *hæreticos*, olim *adhibitæ propositiones*. Usurpatur & nonnunquam, *Christus est Θεὸς ὁμοούσιος*, ubi tam in *Subjecto*, quàm *Predicato*, *concretum persone* occurrit, secundum *Cundisium Not. Compend. Hutter. Loc. 3. q. 12. §. 4. §.* In ejusmodi *Propositionum analysi* duo *considerationem merentur*, *Termini* nempe, *Concretum* & *Abstractum*, ut à *Theologis* accipiuntur, deinde *Terminorum nexus*. *Concretum* autem & *Abstractum* hîc, est vel *Persona*, vel

Predica-
tiones
Persona-
les quid
sunt,

Quotus
plices &
quaruna
partium,

Natura: etiam concretum Personæ, est vel simplicis, vel compositæ. Concretum Personæ simplicis, unam duntaxat naturam cum suâ substantiâ exprimit; qualia sunt subjecta Propositionum, ex unitione Personali fluentium. At concretum Personæ compositæ, utramq; naturam, Divinam & Humanam, unâ cum suâ substantiâ indicat; factâ denominatione, vel à Naturâ utràq; ut in voce Immanuel, vel ab alterutrâ, ceu vocibus Deus, Homo, & similibus, vel ab officio, velut Jesus, Christus, &c. Concretum verò Naturæ notat ipsam naturam, cum connotatione hypostaseos, in quâ illa subsistit: Sic concreta Naturæ divinae sunt, Deus, Dei filius, Iehova, Dominus gloriae, &c. humanae autem, Homo, Filius hominis, Filius Mariæ, Germen Davidis, Semen mulieris, &c. Huc pertinent locutiones, Deitas incarnata, Humanitas assumpta. Etsi enim Deitas & Humanitas, si in se spectentur, sunt abstracta natura, naturam simplicem exprimentia, ὑπόστασις verò haud connotantia, qualia in Propositionibus personalibus locum non habent; tamen ad unitionem personalem relata concretis respondent, ac eorum indolem præ se ferunt, Cundisus, ubi supra, §. 5. Verùm Abstractum Personæ non exprimit utramq; naturam, ex quibus persona constat, nempe cum concreto Naturæ coincidens. Hinc regula: Videndum diligenter, cuius concreti abstractum sit, & contrâ. Pro diverso enim respectu, idem & abstractum & concretum esse potest; nempe abstractum personæ est etiam concretum natura. Sed Abstractum Naturæ, naturam in se, sine connotatione ὑπόστασις, significat; ut Deitas tribus personis communis, & Humanitas in prædicationibus unitionis, Divina natura, Humana natura, Caro, &c.

Quid in
earum
analyfi
obser-
vans
dum,
quâ res
minos,

2. In huiusmodi Propositionum Personalium explicatione & analyfi, observanda erunt sequentia: (1) Concretum natura formaliter notat alterutram naturam, non quidem abstractivè, & cum oppositione ad naturâ, alteram quæ subjecti vel prædicati loco ponitur, sed concretivè, in πρὸς ἄλλο ac intimâ circuminceptione alterius consideratam, cum connotatione

hypo-

hypostaseos, seu causæ unionis & prædicationis. *Concreta enim natura* in utroque extremo, à terminis concretivis totam Personam *οὐσίαν* exprimentibus non differunt realiter & quoad modum existendi, sed tantum formaliter & quoad modum significandi; cum sæcis, istiusmodi propositiones forent merè identicæ: (2) *Abstractum & concretum* res sunt & ὄντα; non nuda λεγόμενα & λέξεις absq; re, monente B. D. Gesnero disp. XI. in Form. Concord. cap. 4. Quapropter impingunt Calvinistæ, propositionem hanc, *Filius Mariæ est filius Dei*, explicantes per istam, *Hæc persona, quæ est filius Mariæ & verus homo, est etiam filius Dei & verus Deus*; quam analysin Nestorius facillè admitteret, utpote unioni personali & communioni naturarum non innixam. Neq; illi ferendi, qui dictam propositionem resolvunt per *Limitationem*, quòd *Filius Mariæ sit filius Dei, sc. secundum Deitatem*; & vicissim hanc, *Filius Dei est Homo*, restringunt *secundum Humanitatem*: utrobiq; enim præsupponitur, cum Danæo in Chemnitium, *prædicationes istas tantum verbales esse, neq; in personali unionem & communionem naturarum fundatas*. Quo nomine etiam Scholasticis dicam scripsit B. Gerhardus disp. Isagog. 9. cap. 9. §. 47. propositionem hanc, *Filius Dei est Filius hominis*, in istam resolvablem, *Filius Dei, qui sustentat humanam naturam, est Deus*, quasi *Humana natura ad Filii Dei personam non spectaret*: (3) Propositiones hæc Personales, non ex termino à quo, sed ex termino ad quem explicandæ sunt, quia non tam *unionis actum*, quàm *unionis statum* concernunt. In prædicationibus enim *unionis actum* exprimentibus, subjecti loco nomen ponitur *Persona simplicis*, ut *Filius Dei sc. ὁσπερ & factus est homo*; sed in his ad *unionis statum* spectantibus, subjecti loco ponitur nomen *Personæ οὐσίαν*, ut *Filius Dei (ὅσπερ &) est Filius hominis*. Si ergo subjecti loco ponitur *abstractum*, in illis ad *unionis actum* spectantibus, non potest in Prædicato poni *abstractum absolutè*,

sed cum quâdam variatione, ut ὁ λόγος (ἄουρα) factus est caro, Natura Divina τὴν λόγον assumpsit humanam naturam, &c.

quâ mo-
dum
prædis-
candi,

3. Nexus terminorum in Propositionibus hisce Personalibus, realis ac singularis est. Modus enim essendi est in hoc mysterio planè inusitatus, singulariter mirabilis, mirabiliter singularis, ergo talis etiam est Modus prædicandi: Nempe hîc Disparatum de disparato, duæ diversissima nature, toto cælo & terrâ distantes, de se invicem in concreto dicuntur. Quare hæ præ-

qui vint
dicatur,

dications, (α) Non sunt merè verbales, sed reales, uti & ipsa unio atq; Naturarum cōmuniō. Cum enim prædicari requirat inesse, rei autem sit inesse, non verborum, ergo prædicatio realis sit, non verbalis, omnino est necessarium. Aliàs confunderentur signa cum rebus ipsis, & νοήματα cum πράγμασι, si res extra mentem existentes in earum signa, & prædicationes reales in modos loquendi commutentur; Qui error est etiam planè in Philosophiâ ipsâ ἀσυστατος, annotante D. Mylio, Explicat. Aug. Confess. art. 3. pag. 60. Valde itaq; delirant, cum Danæo, Calvinistæ Anhaltini, qui propositiones personales esse reales, concedere recusant, solam hîc ὁνομασίαν ἐναλλαγήν agnoscetes: (β) Non sunt identice, cum, sicut unio nulla inter ea, quæ sunt idem, ita nec prædicatio inde orta, procedat. Unde perperam Calvinistæ tales propositiones resolvunt, hoc modo: Deus est homo, i. e. Deus est ille, qui est homo; Filius Mariæ est Filius Dei, i. e. ille qui est Filius Mariæ, est ille qui est Filius Dei. Nulla quippe hîc identitas essentialis Naturarum, sed personalis in unitate earum ἕνωσιν, occurrit. Hanc ob causam B. Gerhardus distingvit, inter Personalium prædicationum Materiale & Formale. Duæ naturæ manent distinctæ in unione, ergo etiam disparatæ in prædicatione; sed quatenus Naturæ de se invicem in concreto prædicantur, non sunt disparatæ, sed arctissimè per terminum ἐνωσιν ὁνομασίαν connexæ. Conferfis disp. Itagog. 9. c. 9. §. 48 (γ)

Non

Non sunt Tropica & figurata, sed propria, non quidem proprietate physica seu attributionis naturalis, sed grammatica seu significationis, opposita tropis rhetoricis, ut Kœnigius loquitur Theol. Posit. part. 3. §. 129. Namq; ut per nullum tropum explicari possunt, ideoq; nec sunt Synecdochica, cum λέγῃ nec pars sit, nec species Deitatis, nec Homo hic καὶ ὅλος, seu in genere, seu in specie, sed in individuo consideretur, explicante Damasceno L. 3. Orth. Fid. c. II. Hinc B. D. Dannhaverus Hodos. phæn. 8. pag. 643. monet hæc de re ita: De Predicationis genere habe illud paucis; Non est improprium ac Synecdochicum, simile illi, Homo est pulvis, hoc est, Hominis corpus est pulvis. Nam quid tropum cogit? quid mysterii, si, facta conversione propositionis tropica in propriam, hæc emergat, Homo unitus est homo? Vehementer itaq; lapsus fuisse oportet Goclenium, cum affectis statuentem, propositionem hanc, Deus est Homo, figuratam & Synecdochicam esse. Si enim esset Synecdochica, & nomen Deus pro secunda personâ Trinitatis, Homo, nomen speciei, poneretur pro individuo, utiq; Deus esset totum σύνολον, & Filius Dei esset pars integralis; quod absurdum. Etenim est Deus, nec totum καὶ ὅλος, nec σύνολον aut Φυσικόν, sed est totum eminens & perfectionale, ac per μετάρωσιν essentialem, quatenus singulæ personæ eandem numero essentiam communicant, ut quidam loqui amant. Quia igitur Synecdoche quoad totum essentiali nulla obtinet, neq; Deus, aut totum integrale, aut universale constitui potest, nec in Christi personâ pars propriè dicta occurrit, patet Synecdochen, in dictis propositionibus, non posse invenire locum.

4. Porro Predicationes personales, (δ) Non sunt Essentiales & univocæ, quando predicata de subjectis, neque ut Species, neq; ut Genus, neq; ut Differentia specifica, enunciantur. In Synonymicis certè predicatum esse de essentiâ subjecti, apud Peripateticos est decantatissimum: quod vel unicum fundamen-

damentum Logicum, ad refutationem illius sententiæ, has *propositiones Synonymicas* esse affirmantis, sufficit, cum *Homo sit Deus, non per essentiam, sed per unionis Personalis gratiam.* Adis Dietericum Cateches. de Perf. Christi q. 14. (1) Non sunt *Accidentales & Paronymicæ*, paronymiâ nempe *materiali*, quia *prædicatum* non inest *subjecto* per accidens; etsi *paronymiam formalem ac generalem*, atq; à modo *speciali abstractam*, non negat Kœnigius, ubi superius, §. 131. Est autem *Paronymia materialis*, cum *prædicatum* *subjecto* tribuitur *per accidens*, extra *propriam essentia constitutionem*; *Formalis* verò *Paronymia* dicitur, ubicunq; *prædicatum* in concreto tribuitur *subjecto*, sive *prædicatum* illud concretum *substantiale*, sive *accidentale* sit. Non erunt proinde *Personales propositiones*, loquendo à xp. B. d.; (1) *Accidentales*; cum ille reciproçæ sint, hæ non item: (2) *Nec Paronymicæ materialiter*; quia *neutra naturarum per accidens* alteri unita est, ideoque de alterâ neq; *accidentaliter* *prædicatur*; (3) *Esse tamen eas Paronymicæ formaliter*, concedit Kœnigius, loco laudato, *paronymiâ generali*, atq; à modo *speciali abstractâ*. Sed de negotio isto tale fert iudicium Dn. D. Johan Adamus Osiander Syst. Theol. part. 2. Exercit. 60. th. 20. ubi inquit: *Quamquam nolimus prædicationes istas, Germen Davidis est Iehova iustitia nostra, Jer. 23. v. 5. Filius hominis est filius Dei viventis, Matth. 16. v. 13, 16. Secundus homo est dominus de cælo, 1. Corinth. 15. v. 47. negare esse paronymicas, si se. hic terminus defacetur, in statum abstractionis traducatur, & dicatur illud formaliter paronymicè prædicari, quod extra essentialiter prædicatur. Maluerunt tamen nostrates Theologi, attendendo illarum indolem, eas vocare Inusitatas, ex singulari & inusitato modo unionis & communionis, inter divinam & humanam naturam in unâ hypostasi. Hinc quoq; est, quòd pleriq; cum Chemnitio, Gerharo, Calovio, Prædicationes personales negant esse paronymicas. Et Dannhawerus, loco supra laudato, Genus*

17
predicationis, inquit, non est Usitatum illud, adque Porphyrianam
Isagogen accommodabile; quia nec Univocum est, cum nec Deus sit de
essentiâ hominis, nec Homo de essentiâ Dei: nec Paronymicum, quia
tametsi Deus hominem ex accidenti lapsus assumpsit, non tamen omne,
quod Deo extrinsecus advenit, statim in casu recto ac paronymicè
de eo affirmari potest. Accidit Deo Creatio in tempore, num igitur
Deus est creatio? accidit oculo glauco color niger, an ideo talis oculus
niger est? Relinquitur igitur Inusitatum prædicandi genus, scilicet
ut ipsa Unio exemplo caret. §. Tantò igitur minùs admittendum
est, Predicationes illas esse (a) Ex argumentis Diversorum, uti Piscator
contendit; Quippe Diversa sunt dissentanea negativè prædicari apta,
Deus verò & Homo de se invicem hîc affirmantur; etiam Diversa solâ
dissentiunt ratione, ut in alio subjecto consentire queant, sed Deus &
Homo sunt Disparata, quæ in alio subjecto consentire, & de se
invicem affirmari nequeunt: (b) Esse sensus Restrictivi, καὶ ἄλλο
seu juxta ἀλλοίωσιν, ut Patrus vult, quod Deus sit Homo secundum
humanitatem, Homo sit Deus secundum Deitatem: Nam qui est Deus
secundum deitatem, est Deus essentialiter, & qui est Homo secundum
humanitatem, est essentialiter homo; Hîc autem, Deus est homo, &
Homo est Deus, personaliter non essentialiter.

5. Manent idcirco Predicationes Personales prorsus singulares ac inusitatae, totoque genere à propositionibus usitatis
& explicatæ
diversæ, agente Cundisio antè laudato, ibidem §. II. Dicuntur enim
Inusitatae, non tantum ratione formæ, ut quidam sentiunt, sed etiam
ratione materiæ, i. e. ratione connexionis prædicati cum subjecto.
Quod explicat D. Christianus Matthias System. Theol. Min. de Christo Mediatore cap. 4. Nempe
Inusitatas dici has propositiones, (I) Fundamentaliter, propter Unionem
mirabiliter singularem, & singulariter mirabilem, quæ harum
predicationum est fundamentum: juxta illud Jer. 31. v. 32. Creabit
Dominus Novum super terram, Fœmina circumdabit virum.
Qvo titulo Damascenus, lib. 3. de Orth. Fid. Mysterium Incarnatio-

nationis Filii Dei appellat, τὸ πάντων καινῶν καινότητων ὑπὸ τὸν ἥλιον. (2) Formaliter, propter Modum prædicandi inusitatum, siquidem dua substantiæ disparatæ, & essentialiter ab invicem diverse naturæ, in casu recto de se mutuò affirmativè prædicantur. Et B. D. Hulsemannus Breviar. Scherzer: cap. 7. th. 18. hæc de re ita judicat: Ad singularem & inusitatum modum unionis & communionis, inter Divinam & Humanam naturam in unâ hypostasi persona Christi, jure meritoq; modificantur singulares & inusitati modi prædicationum, quibus efferuntur illi modi personales unionis & communionis, quos modos PERSONALES PROPOSITIONES appellare slemus. Hic igitur modus prædicandi, quia sequitur modum essendi, & æqualem vel similem in rerum naturâ non habet non debet ad regulas, ex inductione rerum in naturâ deprehensarum, à Philosophis statutas, restringi, sed dirigi admodos discendi in Sacris Literis præscriptos. Ex quibus B. D. Scherzerus infert ibidem: Ergo inusitate sunt Propositiones personales, (1) ob disparatâ extremâ, sive duas completas intelligentes naturas, (2) Ob inusitatum extremorum nexum, propter unionem personalem vel communicationem κοινωνίαν, & (3) Ob inusitatum prædicandi modum. Tractantur quidem in Logicis, respectu generalis & formalis modi Logici, at non ut regulares. Uti enim se habent in Theologiâ Deus & Homo, qui illic semper disparatæ sunt, ita subjiciuntur notionibus in Logicâ, adeoq; nec juxta regulas usitatas Logicorum de se invicem prædicantur. Succedit

CAP. III.

DE COMMUNICATIONE IDIOMATUM.

§. I.

Communi-
nicatio Is-
dioma-
tum
quod sit,

Alter effectus unionis Personalis est Communicatio realis idiomatum, tum inter Naturas in Christo & personam, tum inter Naturas invicem. Si enim Naturis ipsis communicatio mutua intercedit, fieri nullâ ratione potest, quin Idiomatibus eadem inter se communicent. Quia enim Natura non sunt

κοινωνήτοι, & talis earum unio facta est, ut & seipsis invicem communicent, & sua etiam omnia reverà communia habeant, Idiomata excludi à communicatione nequeunt, ceu D. Mylius hîc colligit. Nam si ἑνωσις est communicata, quæ infinita est & propria τῆς λόγῃς, sequitur quòd etiam Natura & Idiomata divina carnî sînt communicata, quia hæc cum ἑνωσί: divinâ identificantur. Porro si quis dicat, Idiomata divina non posse communicari, quia sunt infinita & propria divinitatis, sequetur hypostasim divinam tantò minus potuisse communicari, quæ etiam est infinita, & λόγῃς propria, cum alioquin Idiomata sint omnibus tribus personis communia: Ergo negatio communicationis Idiomatum est ipsissima Nestoriana hæresis. Quicquid enim contra Communicationem Idiomatum objicitur, illud etiam valeret contra communicationem ἑνωσις ἁπλῆς divinæ seu unionem Personalem. Planioris itaq; explicationis gratiâ, quatuor Membris hæc de Communicatione Idiomatum doctrina breviter exponenda venit, spectans videlicet (α) Communicationem idiomatum in genere, (β) Communicationis genus Primum, ἰδιοποίησιν, (γ) Secundum Communicationis genus, μετέδοσιν, (δ) Communicationis genus Tertium, κοινῶν ἀποτελεσμάτων.

Membrum I. De Communicatione Idiomatum in genere.

2. Communicatio Idiomatum sive proprietatum, sic à Scholasticis primùm dicta est, vel ab objecto, nempe Proprietatibus naturarum, vel à Formâ, scilicet participatione divinæ & humanæ naturæ proprietatum, in quâ consistit. Communicatio hîc in genere intelligitur, non verbalis tantùm, vel per tropum, vel κατ' εἰς seu honorem, vel per fictionem; sed Realis, eaq; non Φυσικῆ, vel inter substantiam & substantiam, ut in Ferro ignito, vel inter substantiam & accidens, sicut in aquâ calidâ, vel inter Accidens & accidens, velut in Philosopho Theologo: sed ὑπερφυσικῆ, utpote Idiomatum Divina & Humana natura in Christo συνδυαστικῆ, ex unione Personali

Quid significet hic Communicatio Idiomatum,

20 proveniens, distinctis manentibus, & naturis, & proprietatibus, quæ communicantur, sine *commixtione*, *transmutatione*, aut *æquatione*. Excluduntur idcirco hîc *communio*nis ὑπερφυσικῆς modi reliqui, nempe & ἐσιώδης seu *essentialis*, inter personas SS. Trinitatis, & πνευματικὴ five *spiritualis*, inter Deum & fideles, & μουσικὴ ac *sacramentalis*, inter Panem & corpus Christi, Vinum & Sangvinem Christi, & συμβολικὴ, inter Spiritum S. & columbæ speciem. Excluduntur pariter modi omnes *communicationis* φυσικῆς, utpote per μετάβασιν seu proprietatum unius subjecti effusionem in alterum, per μίξιν five mixtionem & confusionem, etiam κατὰ μέθεξιν five participationem essentialis, &c. Generali ergo descriptione, *Communicatio Idiomatum est*

Quid sit participatio propriorum divine & humane Nature in Christo Θεοανθρώπῳ, ab alterâ vel utrâq; naturâ simul denominato, ex hypostaticâ unione profluens.

Idiomata ea quid? 3. *Idiomata* hîc dicuntur, utriusq; nature attributa & proprietates, quibus, tanquam notis & characteribus, in persona unitate due nature à se invicem distinguuntur. Sumitur autem vox ista *latius*, prout, præter *Idiomata strictè dicta*, ambitu suo etiam comprehendit *actiones*, *passiones*, ἐνεργήματα & ἀππλέσματα, siquidem *Idiomata* per ejusmodi ἐνεργείας sese exferunt. De quibus *notandum*, (1) *aliam* efferationem *Idiomatum divinorum*, *aliam humanorum*. *Divina natura idiomata* sunt τῆ λόγῃ ipsa *essentia*, nec ab eâ realiter distinguuntur. *Humane nature idiomata* sunt παρεπόμενα τῇ φύσει, *consecutiva* essentialis, non *constitutiva*. (2) *Affectiones humanas* Christi, quasdam *toti composito hominis*, quasdam *convenire singulis partibus*; item quasdam esse *essentiales*, quasdam vero *accidentales*. (3) *Divina Idiomata*, alia esse ἐνεργητικὰ, alia ἀνεέργητα. Illa *externa*, quæ in operationem veniunt; Hæc *interna* sunt, quæ non operantur, ut *æternitas*, *infinitudo*. Illa *immediate*, hæc *mediate*, alio scilicet mediante

diante Idiomate communicantur. Unde consequitur, quòd Humanæ Christi Naturæ infinita scientia & sapientia, infinita virtus & potentia fuerit communicata. Quando igitur *Communicatio Idiomatum* facta est propter *efficientiam officii*, ideo quæ *Proprietates* in ipso sinu Deitatis manent, seq̃ non proferunt foràs, illæ etiam non ita communicatæ sunt carnì Christi, ut exerceantur per illam, & *immediatè* eandem denominent. Distingvendum proinde est, inter *communicationem ipsam*, & *communicationis modum*. Communicatio idiomatum est reciproca, Modus communicationis non item; idq̃ non ob *unionis*, sed ob *unitorum diversitatem*. Valet enim hic pervulgatus canon: *Assumentis est dare, non accipere*. §. Talium verò *idiomatum communicatio* probatur, (α) Ex ipsà *unionem Personali*, ejusq̃ *conditione*; *idiomata* enim cum *Naturis ipsis*, veniunt *sub unionem*, ergo etiam *sub communicationem*, & quia *Naturarum unio* est *arctissima*, impossibile itaq̃ erit, nullam earum esse in *proprietatibus communicationem*: (β) Ex *absurdo consequente*; si namq̃ *propriorum communicatio* prorsus negatur, *due erunt in Christo personæ*, quia *incompossibile communicationem proprietatum communicatio* necessariò consequitur, *hæc* negatâ evertitur illa, *unioq̃ personalis* solvitur: (γ) Ex *Scriptura S. testimoniis*: Quippe *distinctæ* dantur *classēs dictorum Scripturæ*, *Idiomatum communicationem* comprobantium. A veritatis proinde lineâ abeunt, (1) *Veteres*, *Samosateniani* & *Nestoriani*, qui *Idiomatum communicationem* penitus negârunt; item *Eutychiani*, *Idiomatum confusionem* introducentes *essentialem*; (2) *Iesuite*, veterum hæreticorum *asseclæ*, *realem idiomatum communicationem* penitus *explodentes*; (3) *Calviniani*, vel *Realem idiomatum communicationem* appellantes *figmentum Scholasticum*, & *commentum Eutychianum*, cum *Bezâ & zanchio*, vel *Idiomatum Communicationem* statuantes tantum *Verbalem* esse *predicationem*, cum *Alstedio & aliis*.

Eorum
commu-
nicatio
proba-
tur.

4. De Communicationis Idiomatum generibus, eorumque numero & distinctione, D. Mylius prius allegatis refert sequentia: *Hæc doctrina* (de communicatione idiomatum) non omnibus temporibus perspecta fuit superiori seculo. Scholastici unum tantum & commune domicilium habuerunt omnium locutionum, *κωινωίας*, primum scilicet. Stancari controversiã excitatus Philippus Melancthon ad constituendum discrimen inter locutiones, quæ de Christo predicantur, secundum alteram duntaxat naturam intelligenda essent, & eas quæ secundum utramque explicanda essent, quæ ad definitionem primi generis non congruerent. Brentius sub finem vite Philippi, contra Sacramentarios pugnans, usque in primis doctrinam Lutheri de Majestate humane nature in Christo. Cum enim huic à Sacramentariis non nisi creata dona relinqui cerneret; videret autem ei in Sacris divina quedam tribui, item data esse & accepta divina, quæ Divinitati non competere: pro hujus nature communicatã majestate pugnare cepit. Illã etate Heibhusius disputationem de Communicatione Idiomatum & Majestatis, distinctius demum tradere cepit. Chemnitius denique animadvertit, *κωινωίαν* istam omnem, ad communicationis Idiomatum receptam definitionem non congruere, & Philippum recte à Communicatione Idiomatum distinxisse propositiones, quibus officii *κωινωία* effertur, & Heibhusium antiquitatis vestigia legere, dum communicationem Majestatis à priore utraq; discernit: Tria constituere genera cepit, quæ distincta ad commune nomen *κωινωίας* *ἰδιωματων* revocavit. Unde adversarii, in primis Bezæ & Danaus, sua limare & expolire ceperunt. Nè quem verò generalitas Communicationis Idiomatum amplius offenderet, Chemnitius admonitionibus Doctorum cedens, distinxit illa tria genera sic, ut Primum appellaret communicationem Idiomatum, Secundum communicationem operationum, Tertium communicationem Majestatis. Non enim unum & simplex est communicationis hujus genus, neque ad unam formam referri possunt omnia, quæ de unitis Naturis & de Personâ Christi in Scripturâ prædicantur & enunciantur, sed plura & distincta, quorum circiter 24. Damascenus collegit: quæ tamen commodè ad tria distincta genera referri possunt. In primo,

pro-

Propria Naturarum prædicantur de Christo, *divina* quidem 23
propter deitatem, *humana* propter humanitatem. In *Secundo*, *Divina Majestas*, gloria & potentia, prædicantur de
Christo secundum humanam naturam, & propter unionem hypostaticam. In *Tertio*, *Nomina & opera officii* prædicantur de Christo, secundum utramque naturam.

5. *Fundamentum* hujusmodi partitionis oritur, (1) *Er-
ratione unionis*: Quippe, post factam duarum naturarum in
Christo unionem, nec *Natura singule seorsim & sola* subsistunt
ac agunt, secundum propria sua separatim, sed *Personæ*
conjunctim in duabus illis naturis subsistit & agit, juxta
cujusque proprietatem, unde est *Idiomatum Communicationis*
genus primum; nec *Natura Divine* per unionem aliquid ac-
cessit, ut quæ est *αυτεξουσίας, ἀμετάβλητη* & ac perfectissima,
Humana verò *natura*, præter & ultra essentialia suas prop-
rietates, *divinas ἐξουσίας ex unione hypostaticè* sortita est,
quâ ratione oritur *communicationis Idiomatum genus Secun-
dum*; nec in *operibus officii alterutra natura quiescit*, agitve aut
patitur sine alterâ, quin *utraq; natura* agit cum *communica-
tione alterius*, hinc itaque *communicationis Idiomatum* existit *genus*
Tertium. (2) *Ex Scripturæ dictorum diversitate*: Tres namque oc-
currunt *classes*, ad quas ejusmodi scripturæ revocari pos-
sunt, quæ *Communicationem Idiomatum* supponunt, ergo
totidem etiam *communicationis Idiomatum genera* sive gra-
dus statui oportet. Et hæc genera, *ordine* tum *naturæ*, tum
doctrinæ, ita locari debent, ut *primas* teneat *ιδιοπάθεια, μετα-
ποίησις secundas, κοινωνία διποταλεσμάτων tertias*. Ubi notan-
dum, etsi *Formula Concordiæ tertio* ponit loco *μετάδοσιν*,
quâ *λόγῳ* propriam gloriam & majestatem assumptæ car-
ni communicat, quia hoc genus, ut maximè controver-
sum, copiosius erat tractandum; præcipuè tamen *naturæ*
ordine, convenientius *secundo* loco ponitur, quando *Natura*
humana in *operibus officii*, non solum agit secundum proprie-
tates

Divisio-
nis fun-
damentum

24 *tates essentialis, verum quoque juxta gloriam & majestatem divinam, per hypostaticam unionem sibi communicatam. Ex quibus patet, (α) Communicationis genus Quartum, quod quidam statuunt, ad Primum spectare, seu speciem; (β) Errare Calvinianos, qui distincta illa genera communicationis Idiomatum pro Scholasticorum figmento & delirio habent, quasi destitueretur scripturae & purioris antiquitatis subsidio. Etenim rem ipsam cum modo, puerili errore, confundunt. Nunc excipit*

Membrum II. De Primo genere Communicationis Idiomatum.

Primi generis nomina,

& Prædicationes.

6. *Primum hoc genus Communicationis Idiomatum, quo utriusque nature propria prædicantur de Christi personâ, appellatur à Theodoro ἐναλλαγή καὶ κοινωνία ὀνομάτων, non nudè verbalis, sed realis, à Cyrillo οὐκείωσις, ἰδιοποιήσις, ἰδιοποίησις, à Nazianzeno Πιζυξίς ὀνομάτων, à Damasceno ἀντίθεσις καὶ ἀλλοίωσις, non exclusiva personæ, sed distinctiva & indicativa natura, secundum quam proprium formaliter subjecto competit. Vocatur etiam τὸ πρῶτον ἀντίθεσις & συναμφοτερισμῶν. Ubi notanda: (1) Fundamentum & causa hujusmodi prædicationum est, tum personæ identitas, per quam tota persona de attributo alterutrius nature hypostaticè participat, tum Naturarum & utriusque idiomatum vera & realis differentia, in ipsâ etiam unionem permanens, quâ alterutrius nature proprium toti personæ propter unionem hypostaticam tributum, ad eam determinatur naturam, cujus proprium est: (2) Partes harum prædicationum, utpote Subjectum, Prædicatum, & determinationes seu particula limitativa prædicati. Subjectum est concretum persona vel natura, tota nempe persona ἑνωτικῶς & οὐδέλῶς, denominata modò ab utràque naturâ, modò ab alterutrâ, sive divinâ, sive humanâ. Semper tamen hîc intelligenda persona Θεάνθρωπον, salvo manente forma-*

formali discrimine inter propositiones, ubi subiectum est concretum personae composita, & ubi est Concretum duntaxat Naturae. Proinde in hoc genere satius est abstinere à prædicationibus abstractivis, *Deitas est passa, divinitas est mortua, &c.* quàm eas usurpare. De quibus tamen Osiander, loco antè indigitato, th. II. iudicat ita: *Quamquam permittamus facillè quibusdam Theologis abstinere à phrasibus illis, Divinitas τῶ λόγῳ in assumptâ sibiq̄ realiter appropriatâ carne est passa, clavis affixa, mortua, &c. non tamen illos, qui iisdem vel usi sunt, vel utuntur adhuc, destitui fundamento arbitramur, cum ipsa scriptura abstractivas loquendi formulas usurpet, & quidem Paulus clarè dicat, in ipso habitare omnem plenitudinem Deitatis corporaliter, Colof. 2. v. 9. Johannes item, Vitam manifestatam, esse, I. Joh. I. v. I. Cyrillus, Vigilius, Fulgentius, B. Hunnius & nostri Theologi ita locuti fuerint, ut Calvinianis, qui concretivis locutionibus abutuntur eò melius larva dectrahatur. Unde justâ perstringi vult censurâ, Nestorium, Pontificios item ac Calvinianos, qui abstractivas propositiones pertinaciter refugiunt, & prorsus negant, nè protrahantur è latibulis, ad quæ se recipiunt. Prædicatum est idiomata alterutrius naturae, divine vel humane. Divina autem natura ιδιώματα, non tantum sunt divina attributa essentialia, sed etiam personalia: Humane verò natura ιδιώματα huc pertinent, tum quæ ipsi absolute ex suâ naturâ competunt, tum quæ respectivè attribuuntur, vel quâ statum exinanitionis, vel quâ statum exaltationis; probè tamen observato discrimine, inter exaltationis gradus, qui prædicationem faciunt Primi generis, & ἀυχίματι in exaltatione collata, quò prædicata Generis secundi referenda sunt. Ad Prædicatum quoq̄ pertinet subiectum quo seu πρῶτον δευτερον idioma, quod est causa, quare prædicatum tribuatur subiecto: v. gr. *Christus est passus in carne*, ubi *Caro* est causa ob quam passio de Filio Dei prædicatur, & simul subiectum passionis πρῶτον δευτερον, D. Christianus Matthias, ubi prius, cap. 6.*

7. *Determinationes* denique seu *Particula Limitativa prædicati*, subjectum recipiens Idiomatum *Quo* indicant, & à subjecto *Quod* sive Communicationis distinguunt; Ceu sunt, *quæ, quatenus, in quantum, ut, in, secundum, propter, respectu, ratione, divinitus, humanitus*, & similes: quarum etiam, *aliæ* sunt *Biblicæ*, ut *κατὰ, ἐκ, &c.* Rom. 2.v.3. c.9. v.5. I. Pet. 3.v.18. c.4. v.1. Eph. 2.v.15. Colof. 1. v.22. quæ interdum *expressè* ponuntur, interdum *subintelliguntur*; *aliæ Ecclesiastica*, à DD. Ecclesiæ adhibitæ in mysterii hujus explicatione, ut *Quæ, quatenus, in quantum, propter, &c.* Hinc tales *particulæ non ad subjectum, sed ad prædicatum* referri debent, ad exprimendum quicquid naturæ *per se* convenit; suntq; non *χωριστὰ* i.e. *separativæ* subjecti, sed (α) *Ostensiva causæ*, ob quam prædicatum subjecto inest, (β) *Determinativæ naturæ*, cui Idioma ex se & formaliter competit, (γ) *Distinctivæ à naturâ alterâ*, quæ non ex se & per naturam, sed propter unionem de prædicato participat. Quare differunt propositiones istæ: *sola Humana natura filii Dei est passâ, & Filius Dei secundum solam Humanitatem, vel secundum Humanitatem tantum, est passus*. Prior enim heterodoxa est, negatqve personalem passionis ad concretum divinæ naturæ appropriationem, particulas exclusivas ad subjectum referens: Posterior autem est orthodoxa, in quâ voces, *tantum vel secundum solam humanitatem*, non sunt *separativæ* subjecti, sed *determinativæ ac distinctivæ prædicati*.

8. Porro (3) *Modus prædicandi* hîc verus realissimusq; ac *proprius est, proprietate nempe significationis*, ut excludatur à *ἁπορίων*; in specie tamen ita comparatus, ut *tota persona* ex duabus naturis constans, de *attributo alterutrius nature hypostaticè* participet, vel cum vindicatione proprii ad eam naturam, cujus proprium est, vel quandoq; cum appropriatione prædicati ad concretum naturæ ejus, cujus proprium non est, A. Ct. 20. v. 28. I. Joh. I. v. I. A. Ct. 3. v. 15. I. Corinth. 2. v. 8. Multis itaqve modis, circa hoc momentum, absurdi sunt

Calviniani, (1) quando *predicationes hujus generis statuunt tantum verbales*, cum Danæo & Neostadiensibus; Contra <sup>Vindica-
tur.</sup> Corinth. 4. v. 20. 2. Pet. 1. v. 16, seqq, (2) *Per ejusmodi ἀλλοίωσιν* exponentes *huc spectantes propositiones*, quâ per nomen personæ subjecti loco positum, intelligatur tantum illa natura, cujus proprium in prædicato exprimitur: Quâ sententiâ, dum nomen *Personæ* exponitur per *abstractum Naturæ*, evolvatur *Personalis unio*, sequitur Nestoriana *divulsiō*, negatur *vera & realis κοινωνία*, adeoq; totum *redemptionis & salutis nostræ mysterium evacuatur*, judice B. Gerardo Disp. II. sag. 8. cap. 11. §. 57. Et notandum hic ulterius, (α) Subjectum in hisce propositionibus, *Deus est passus, Filius Dei est mortuus*, notare non personam *simplicem*, sed σύνθετον: (β) *Passionem tribui Dei Filio*, non πηρικῶς καὶ ἀλλοίωτως, quasi *Divina natura passa sit*, sed ἐπισηπικῶς, quâ *carnem* in ἐνώσει λόγῳ *unione personali eventam*, & ἰδιοπηρικῶς, dum *appropriavit sibi carnis passiones per communicationem*. Videtis Gerhardum, ubi modò, §. 61.

9. *Primum ergo Communicationis genus* describit Kœnigius, quando *propria modò Divina, modò Humana natura, personæ λόγῳ duabus naturis constanti, & modò ab utrâq; modò ab alterutrâ denominata, per & propter unionem personalem & personæ πωπότητα, verè realiterq; & sine tropo tribuuntur, ita tamen, ut propria suis simul vendicentur naturis*. Etiam *Modi ejus seu species*, docendi causâ, *constituuntur tres*: (1) ἀντιδοσις *specialiter dicta, quâ tam divina, quàm humana, de Christo ab utrâque naturâ denominato, seu de concreto personæ propriè dicuntur*, Rom. 9. v. 5. 2. Corinth. 13. v. 4. 1. Pet. 3. v. 18. 1. Pet. 4. v. 1. &c. (2) *Κοινωνία τῶν θείων*, cum de personâ λόγῳ ἐνώσει ab humanâ naturâ denominatâ, divina prædicata propriè enunciantur, ob unionem personalem, Joh. 8. v. 58. &c. (3) ἰδιοπίησις, cum humana de concreto naturæ Divinæ enunciantur, 1. Joh. 1. v. 1. Act. 20. v. 28. 1. Corinth. 2. v. 8. Act. 3. v. 15.

28 Psal. 45. v. 8. &c. §. Demum *Character* seu γράμμα, quo hoc genus communicationis à reliquis dignoscitur, est (α) *Conditio subjecti*, quod hinc Persona εὐσερκ, secundum utramque, vel alterutram, sive Divinam, sive Humanam naturam spectata: (β) *Conditio Prædicati*, quod est attributum modò Divinæ, modò Humanæ Naturæ: (γ) *Modus attributionis*, ubi proprium alterutrius naturæ de totâ personâ εὐσερκ, per & propter unionem personalem, prædicatur, sed cum vindicatione ad eam naturam, cui formaliter competit, vel cum appropriatione ad eam, cui competit non formaliter & εὐσερκ, sed καὶ ἕνωσιν ὑποστατικήν. Subsequitur.

Membrum III. De secundo Communicationis Idiomatū genere.

Secundi
generis
Nomi-
na,

10. Secundum Communicationis Idiomatum genus, quo divina natura Filii Dei propriam suam gloriam & excellentiam humana natura communicat, manens ipsa passionum carnis expertus, vocatur in scripturis, ὑπερφύωσις, ὑψωσις, δόξα, δόξασις, εἰσοδ, εἰς δόξαν, σεφάνωσις, μεγαλοσύνη ἐν ὑψηλοῖς, &c. à Patribus Græcis, ut Iustino θεώσις, Basilio μετῆχθαι θείας ἐξουσίας, Athanasio βελτίωσις, θεοποίησις, θεολόγωσις, πλήρωσις, Eriphanio δυνάμωσις, Nysseno μεταποίησις, εἰς τὸ ἴδιον τῆς θεότητος ὑψ, Διὰ τῆς ἕνωσεως ἀναγωγῆ, ab aliis προσθήκη μεγάλη, μεταδόσις, μεταποίησις, μετέληψις θείας ἀξίας, &c. vulgò dicitur *communicatio Majestatis*, Genus majesticum, etiam unctio, Psal. 45. v. 8. Act. 10. v. 38. Dan. 9. v. 24. Esa. 11. v. 2. *Causa efficiens* autem communicationis hujusmodi est tota SS. Trinitas, Pater & Spiritus S. dando hæc ἀρχήματα, λόγ, verò communicando, cum communicatio unionem præsupponat personalem, quâ solus λόγ, humanæ naturæ unitus est. Hinc observanda; (1) *Fundamentum* hujus communicationis, & prædicationum inde nascentium, est *Humana natura*, in ὑπόστασιν τῆς λόγ, assumptæ, ad possessionem totius plenitudinis Deitatis erectio, & communicatio tum ὑποστάσιως,

conditio-
nes,

tum

tum naturæ divinæ τὸ λόγος. (2) *Termini communicantes*: ut *subjectum* communicationis quod, est ipsa *Persona* λόγος ἐνσάρκως, ceu suppositum; *subjectum* quo, est *Natura*, ad quam facta est communicatio, non *Divina*, cui nihil addi potest, sed *Humana* in λόγος ὑπόστασις assumpta, Joh. 6. v. 53, seqq. 1. Joh. 1. v. 7. Matth. 26. v. 28. Act. 20. v. 28. Joh. 5. v. 27. Phil. 2. v. 9. *Materia* verò communicationis sunt dona verè divina ac infinita, quæ nullo modo vel gradu creaturæ ulli conveniunt, non habitualia & finita, Colos. 2. v. 9. Joh. 3. v. 34. Psal. 45. v. 8. Quod patet, (α) Ex ὑπόστασεως infinita communicatione, (β) Ex Spiritus S. unctione, (γ) Ex totius plenitudinis Deitatis inhabitatione, & (δ) Ex elevatione ad dextram Dei. Videtis Gerhårdum, Disp. Ifag. 9. §. 67. *Divina* autem hæcce dona ἑ ἀρχήματα *Humanitati* Christi communicata, sunt (a) *Divina nomina*, Luc. 1. v. 35. Act. 2. v. 36. Phil. 2. v. 9. (b) *Divina attributa*, velut *omnipotentia*, Matth. 28. v. 18. Luc. 22. v. 69. Joh. 17. v. 2. Apoc. 5. v. 12. Psal. 8. v. 7. 1. Corinth. 15. v. 27. Hebr. 2. v. 8. Matth. 11. v. 27. Joh. 3. v. 35. &c. *Omniscientia*, Luc. 2. v. 40. Colos. 1. v. 19. c. 2. v. 3. Joh. 2. v. 25. c. 21. v. 17. &c. *Vis ζωοποιουμένη*, Joh. 5. v. 21, 26. c. 6. v. 53, seqq. 1. Corinth. 15. v. 21, 45. *Potestas faciendi judicium*, Joh. 5. v. 22. Act. 17. v. 31. *Omnipresentia*, Matth. 18. v. 20. c. 28. v. 20. Joh. 14. v. 23. Heb. 7. v. 26. Eph. 4. v. 20. &c. (c) *Divina opera*, ut *Miracula*, Act. 10. v. 38. *Redemptio humani generis*, Psal. 49. v. 8. Esa. 59. v. 16. &c. *Collectio & defensio Ecclesie*, Matth. 16. v. 18. &c. *Remissio peccatorum*, Matth. 9. v. 6. Marc. 2. v. 7. Luc. 5. v. 24. &c. & plura consimilia. (d) *Divinus cultus*, Hebr. 1. v. 6. Phil. 2. v. 9, seqq. &c. *Momentum* deniq; communicationis *donorum istorum*, quæ *possessionem*, idem est, quod *unionis personalis*.

II. Verum (3) *Modus communicationis* hujus in eo consistit, quòd non facta sit merè *verbaliter & titulariter*, sed verè, *proprie ac realiter*. Unde nec facta est, vel (α) κατ' ἀξίαν duntaxat, aut merè γενικῶς seu quæ *habitudinē externam*, vel

Modus
Communi-
cations
nis, quæ

(β)

(β) ὡς ἑκτακῶς, secundum extrinsecam existentiam; vel (γ) ἑνὸν ὡς ἑκτακῶς, positâ parte integrante pro toto integrali, aut parte essentiali pro toto essentiali; vel (δ) μεθεκτακῶς, sicut genera & differentia communicantur speciebus, species individuis; vel (ε) Per modum emanativum operationis ad intra, ut Trinitatis persona prima communicat essentiam secunda; vel (ς) Per modum amissibilis inhabitationis gratiosae, ceu in credentibus; vel (ζ) εὐχρητικῶς seu commixtivè, inter partes miscibiles & totum mixti; vel (η) conversivè sive transmutativè, aut exequativè, aut ἐκχρητικῶς seu effusivè, aut μεταβατικῶς & transfusivè, quasi divine proprietates transfundantur in Naturam humanam, cui perse, formaliter & subjectivè, à Divinâ essentiâ separatæ, competant; vel (θ) ἀλλοποιητικῶς & multiplicativè, quomodo Deus bonitatem creaturis, parentes naturam liberis communicant. Quos modos omnes Ecclesiæ nostræ unanimiter rejiciunt. Fit ergo communicatio hæc κατὰ συνῶσιν, eamq; nec essentialem, velut inter Animam & Corpus, nec accidentalem, ceu inter ignem & ferrum; sed personalem, quâ Divine Nature proprietates Nature humane, essentialiter ab illâ distinctæ, indissolubiliter tamen eidem unitæ, propter ineffabilem ὡδὲ ἄρρηστον communicantur, sine ullâ sui multiplicatione & transfusione, ad communem possessionem, usurpationem, ac denominationem; hancq; vel immediatam, quâ attributa ἐνεργητικὰ, vel mediatam, quâ ἀνερέργητα attinet. Cæterum, ratione tum possessionis, tum usurpationis, tum denominationis, Natura divina λόγος est & manet subjectum proprium, originale & formale, cui Idiomata Divina πρῶτως, κατ' αὐτὸ & αὐτίως competunt; Humana verò natura ἀνομήματα illa possidet, ab iisq; denominatur δευτέρως, ἐμμέσως & κατ' ἄλλο, per & propter unionem personalem.

Quâ usurpationem.

12. Atqui de Divinorum ἀνομήτων, Natura Christi humane communicatorum, usurpatione, graves controversiæ exortæ sunt, quando illa ceperit, & quanta qualisq; fuerit in statu

statu Christi exinanitionis? (1) Photiniani ajunt, cæpisse eam in *Ascensione Christi in celos*, antea eum hæc ἀρχήματα nec habuisse, nec usurpasse; ut Smalcus contra Franzium garrit. Verum sicut *Christus*, quâ humanitatem, ejusmodi ἀρχήματα possederat ab ipso conceptionis momento, Matth. II. v. 27. Joh. 3. v. 13. c. 18. v. 37. &c. ita eorundem usurpationem distinguit B. Stegmannus, in *Totalem & Partialem*. Illam statui *Exaltationis* reservatam statuit, hanc verò statui etiam *Exinanitionis* potuisse competere, ex Scripturis modò citatis, aliisque argumentis probat. At (2) inter Giesfenses & Tubingenses disputari cæpit, *An Christus, in statu Exinanitionis, verè & realiter, voluntariè tamen, plenarium & incessans exercitium ἀρχημάτων divinatorum, usq; ad statum Exaltationis sibi abdicaverit?* quod defendebant Giesfenses cum Saxonis: Vel, an potius universale illud dominium, plenariè quancquam latenter exercitum, *Christus in statu Exinanitionis occultaverit?* ut Tubingenses cum Svecicis affirmabant. Quod dissidium ita componere conatur Dn. D. Osiander System. Theol. part. 2. Exerc. 71. th. 1. ut concedat, (α) *Veram & realem Evacuationem reflexivam usus illius divina Majestatis*, qui finem incarnationis, opus videlicet redemptionis, potuisset impedire: (β) *Donorum etiam habitualium abdicationem statuat, & Formæ servilis humanarumq; innoxiarum imbecillitatum assumptionem*: Asserat tamen (γ) *sub formâ servili occultationem seu obfectionem & obvelationem*, tum *Majestatis in genere*, tum in specie *usus universalis extranei*, qui ad Ecclesiam reliquasq; creaturas, in Regimine totius universi, directè, unaq; cum λόγῳ indivisè, se exseruit, neq; opus redemptionis, utpote propriam carnem tantum reflexè respiciens, attinuit. Phil. 2. v. 7, 8. Luc. 2. v. 40. Joh. 5. v. 17, 19.

13. Deinde notanda (4) In *Prædicationibus* hujus generis, *Prædicationes*
Subjèctum, Prædicatum, Particulæ πρῶτοθεωρητικῆς, *& Modus prædicationis*
sandi. Subjèctum est persona λόγῳ ἐνωσίζου, modò nomine, *quales,*

concretivo personæ expressa, Matth. 28. v. 18. modò termino concretivo humane nature, Marc. 2. v. 10. Joh. 5. v. 27. modò termino abstractivo, Joh. 6. v. 51. ubi non abstractum nature, sed personæ intelligendum, quod concreto nature æquipoller. Prædicata sunt ἀρχήματα Divine nature, de quibus supra. Particulæ θεοδίορισται hîc non ostendunt, cui Naturæ formaliter competant illæ proprietates, quæ in prædicato exprimuntur, velut in primo genere; sed indigitant Naturam, secundum quam ἀρχήματα divina Christo in tempore data sunt, & prædicatum propositionis ad Humanam naturam, in ipsâ unione consideratam, referunt. Modus deniq; prædicandi, non est Synonymicus, sed Paronymicus, non abstractivus, sed concretivus. Etiam illud observandum venit, quædam ἀρχήματα Divina de Christo secundum Humanam naturam prædicari immediatè, ut attributa ἐνεργητικῶν, omniscientia, omnipotentia, &c. quædam mediante attributo aliquo ἐνεργητικῶν, ut ἀνεξέζητα, immensum, infinitum, æternum, summè simplicem, spiritualement esse, &c.

§. Malè itaq; Pontificii & Calviniani hoc Communicationis & Prædicationis genus negant, & (α) Non de Naturâ humanâ, sed de personâ accipiunt dictum Colof. 2. v. 9. quasi in Christi personâ tantum sit perfecta Deitatis essentia: Quod sanè non esset inhabitare σωματικῶς & corporaliter; (β) Non de communicatione Idiomatum, sed unione personali tantum intelligunt, cum Wendelino; (γ) Non de communicatione Divinorum ἀρχημάτων Humane Christi Nature factâ, sed de voluntate & Benevolentia Dei nobis in Christo repositâ, & per ipsum nobis patefactâ, explicant, cum Alstedio.

14. Secundum itaq; Genus Communicationis Idiomatum definitur à Kœnigio, quo λόγος cum suâ Divinâ naturâ, propriâ suam gloriâ & excellentiam, Humanitati hypostaticè sibi unita, ob hanc ipsam unionem hypostaticam, verè & realiter, absq; ullâ naturarum & proprietatum commixtione aut confusione, ad communem possessionem,

nem, usurpationem & denominationem, communicat. Quod explicat B. Hutterus Compend. Loc. 3. de Christo q. 28. nempe hoc genus eas considerare Scripturarum predicationes, quae praeclare testantur, quod humana natura in Christo, ideo quod cum divina naturâ personaliter unita est, praeter & supra naturales, essentiales, atq; in ipsâ permanentes humanas proprietates, etiam singulares, excellentissimas, maximas, supernaturales, impervestigabiles, ineffabiles atq; caelestes prerogativas majestatis & gloriae, virtutis & potentiae divinae super omne, quod nominatur non solum in hoc seculo, sed etiam in futuro, acceperit. Character idcirco seu γνῶσιμα, quo distinguitur dignosciturq; hoc secundum genus à primo, exinde patet: (1) Quod subjecti loco, vox abstractiva in secundo genere, semper verò terminus concretivus deprehenditur in primo; (2) In secundo persona λόγος ἑνωσικῶς secundum Humanam tantum naturam spectatur, at in primo Christus intelligitur secundum alterutram, modò Divinam, modò Humanam naturam; (3) Praedicata in secundo genere semper sunt Idiomata divina, sed in primo occurrunt alternatim, modò Divina, modò Humanae naturae attributa; (4) Divinum Idioma in genere secundo consideratur, ut carni communicativè, propter unionem personalem, competens, sed in primo, ut formaliter, & per se Deitatis est; (5) In primo est reciprocatio, ut propria divinae naturae per appropriationem personalem praedicentur de Christo homine, & vicissim propriae humanitatis per eandem ιδιοπάθειαν de Deo λόγῳ enunciuntur; Sed in secundo genere reciprocatio non invenit locum, quando Natura divina nequit dici corruptibilis & mortalis, sicut caro est vivifica, tum ὑποστατικῶς, tum ἰλαστικῶς καὶ παθητικῶς, tum ἐνεργητικῶς, Joh. 6. v. 50, seqq. Reliquum est

Tertii
generis
Appella-
tiones.

15. Tertium communicationis Idiomatum genus, quo in operibus officii utraq; Natura agit, quod sibi proprium est, cum communicatione alterius, nuncupatur à Cyrillo, & aliis passim, κοινοπραξία, κοινοπίαια, κοινοπίησις, κοινοία ἐργαίων, cum persona híc secundum utramq; naturam agat, & opera utriq; natura communia faciat. Appellatur quoq; κοινοία δύο πλέσμάτων. quia utraq; Natura Christi, in operibus officii, non divisim, sed conjunctim & unitè agit, ad producendum unum δύο πλέσμα, quod ad utramq; Naturam refertur. Secundum hoc genus δύο πλέσματα varia Christo attribuuntur, ut Miraculorum, Matth. 8. v. 3. Marc. 7. v. 34. Joh. 11. v. 43. &c. Expiationis pescatorum, Esa. 53. v. 4. Act. 10. v. 43. Eph. 5. v. 2. imò totius Mediationis & redemptionis, 1. Tim. 2. v. 5. Ubi observanda ordine, (1) Fundamentum communicationis, remotum & propinquum. Illud est unitas Personæ, & communicatio Naturarum; hoc Appropriatio hypostatica, & communicatio Majestatis. Filius namq; Dei ideo assumpsit Humanam naturam, ut in & cum eâ, etiam per eam, opus redemptionis & partes officii Mediatorii perageret, 1. Joh. 3. v. 8. quare non agit ut Deus tantum, nec ut tantum Homo, sed ut Θεάνθρωπος. Unde híc tria spectanda, Principium agendi, Res communicata, & Modus agendi.

Condi-
tiones,

16. Principium agendi Quod, est ipsa persona λόγος incarnata, Damasceno appellata ὁ ἐνεργών: Principium quo est Natura ipsa, ex quâ actio prodit, Damasceno τὸ ἐνεργητικόν, utpote in tertio hoc genere, utraq; Natura; Divina quidem originale & formale, Humana verò organicum, ex virtute divinâ, per unionem hypostaticam sibi communicatâ, agens. Res communicata est, tum ἐνέργεια, tum ἐνεργημα, tum δύο πλέσμα. Ενέργεια est, secundum Damascenum, & operandi facultas, & motus ipse, seu operatio, seu passio, per quam ὁ ἐνεργών

γὰρ constituitur actu operans vel patiens; ita ipsa Mortis passio, est ἐνέργεια Humanæ Christi naturæ. ἐνέργεια est ἐνέργειας effectum alterutrius naturæ, Divinæ divinum, Humanæ humanum: Sic Mors est ἐνέργεια humane, vita Mundi divina naturæ. Ἀποτέλεσμα est effectum utriusque, Natura commune, ex distincto, non tamen in operando diviso, Divina & Humana Natura energemate quasi compositum; inde veteribus opus Θεανδριῶδε dictum, quia utraq; natura hic unita agit; sive illud tale sit, quod Deitas sine carne producere nequit, ut Mors vivificans, emundatio ab omni peccato per sanguinem, &c. sive ad quod perficiendum, ex liberâ voluntate carnem adhibet, ut Miracula edere. Modus agendi in operationum utriusque natura communicatione consistit, sine confusione τῆ ἐνεργεῖα καὶ ἀποτέλεσμα, & sine separatione operationum utriusque Naturæ, sed cum communicatione operationum per ἰδιοποίησιν, quatenus Divina natura, mediante ἰσοπέσει, appropriat sibi humanitatis actiones & passiones, & Humana natura divina agit, ex virtute divinâ, per unionem hypostaticam sibi communicatâ. Finis itaq; hujus communicationis est, Generis humani redemptio, Matth. 1. v. 21. Gal. 4. v. 4. &c.

17. Communicationis hujus (2) consequens sunt Predicationes, quarum notanda erunt, Subjectum, Predicatum, & Modus predicandi. Subjectum, modò est concretum Divina natura, ut Filius Dei dissolvit opera Diaboli, 1. Joh. 3. v. 8. Rom. 8. v. 3. &c. modò concretum Humana natura, ut Filius mulieris conteret caput serpentis, Gen. 3. v. 15. Confer Luc. 9. v. 56. Gen. 22. v. 18. modò concretum persone, ut Jesus est Pontifex maximus atq; aternus, Hebr. 7. v. 21, 22. vide 1. Timoth. 2. v. 5. modò etiam in subjecto ponuntur termini abstractivi, ut Sanguis Jesu Christi Filii Dei emundat nos ab omni peccato, 1. Joh. 1. v. 7. Predicata sunt ἀποτέσματα officialia, secundum utramque naturam intelligenda. Modus predicandi est verus atq; re-

aliffimus, ut quod *humanum* est in apotelesmate, prædicetur de *Divinâ Naturâ*, ἰδιοποιητικὸς ex primogenere, & quod verè *divinum* est in apotelesmate, prædicetur de *Naturâ Humanâ* καὶ ἑνωσιν, & propter Communicationem Majestatis, in genere secundo.

Definitio,

18. Ergo *Tertium Communicationis idiomatum genus* est, quo in operibus officii utraq; incarnati λόγος natura agit quod suū est, cum communicatione alterius. *Actiōes* enim officii tribuuntur Christo secundum utramq; naturam, juxta regulam Concilii Chalcedonēsis. *Characteres* ἑνωσισματι hujus generis differentia innotescit à reliquis; nempe à primo differt, quia illic est *persona* ἑνωσισμος, secundum alterutrā denominata naturā, hic *persona incarnata* secundum utramq; Naturam operatur; illic de personā λόγος incarnati prædicantur alternativè, modò *Divina*, modò *Humana*; hic ἀποπέσματα θεανθρώπων. Differt à Secundo: Hic enim Christus secundum utramq; naturam, illic secundum *humanam tantum naturam* subjectum est: illic *Prædicata* occurrunt tantum sublimia, *Divina* scilicet ἀυχήματα *Humane Nature communicata*; hic prædicantur ἀποπέσματα, quæ & sublimia & humilia continent. §. Valde itaq; hic aberrant, (a) Pontificii, *Humanitatem* Christi tantum esse causam instrumentalem, non operantem per virtutem communicatam, sed per elevationem, statuentes; (b) Calviniani & Syncretistæ, variè disputantes, an & quomodo *Humana* Christi *Natura* ad opera officii concurrat, atq; ita de hoc Communicationis genere dubitant & hærent. Sed hæc in præsens, pro ratione instituti, sufficiant. *Domino nostro Jesu Christo*, qui factus est *victima* pro peccatis nostris, ac pretium redemptionis nostræ, unà cum *Patre & Spiritu S.* sit *Laus, honor & gloria*, in secula perpetua!

AMEN.

*****